

РЕШЕНИЕ

№ 3383

гр. София, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.04.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1789** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник група при СДВР, отдел „Пътна полиция“, подадена чрез юрк. Д., против Решение № 274 от 18.01.2023 г. по НАХД № 188/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 21-4332-024552 от 30.11.2021 г., издадено от Г. В. Б., на длъжност началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на К. В. Г., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, като след влизане в сила на наказателното постановление на водача се отнемат общо 10 контролни точки.

В касационната жалба се твърди, че решението на въззивния съд е неправилно, тъй като е постановено при допуснато нарушение на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Изложени са подробни съображения относно законосъобразността на НП. Прави се искане за отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на

претендирани разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът - К. В. Г., редовно уведомен, се представлява от адв. К., който моли атакуваното решение да бъде оставено в сила по подробни съображения, изложени в отговора на касационната жалба. Претендира разноски, за които представя списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В., дава становище за неоснователност на касационната жалба. Моли оспореното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, I касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да отмени обжалваното пред него наказателно постановление, районният съд, въз основа на събраните писмени доказателства, е приел за установено, че на 26.08.2021г. в 10:34 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], К. Г. управлявал товарен автомобил „Пежо“ Боксер с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. А. Х., като при извършената му проверка на [улица]до А. се установило, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация на основание чл.143, ал. 15 от ЗДвП. Издаден е АУАН Серия ГА № 390331 на 26.08.2021 г. от младши автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“.

На 13.10.2021 г. прокурор при СРП издал постановление за отказ от образуване на досъдебното производство по пр. пр. № 38484/2021 г. по описа на СРП, поради ниската обществена опасност на деянието. Преписката била изпратена до ОПП - СДВР за преценка за налагане на административно наказание. В тази връзка било издадено наказателно постановление № 21-4332-024552 от 30.11.2021 г. от началник група в СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, предл.1 от ЗДвП, на К. Г. била наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на установената фактическа обстановка СРС приел, че НП е издадено от компетентно длъжностното лице, като при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване правото на защита на нарушителя. Относно приложението на материалния закон СРС е намерил, че липсват доказателства Г. да е знаел, че товарният автомобил е служебно deregистриран. Това дало основание на съда да отмени наказателното постановление, поради липса на установена субективна страна на соченото нарушение.

Решението на въззивния съд е правилно.

С оглед установената в хода на съдебното следствие фактическа обстановка, районният съд правилно е приел, че привлеченото към административнонаказателна отговорност лице не е осъществило състава на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП от субективна страна. С разпоредбата на чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП, законодателят е въвел изискване, по пътищата, отворени за обществено ползване, да се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Условието и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на

МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС, се определя с Наредба №I-45/24.03.2000 г. на МВР, като задължението за деклариране на настъпилите промени в данните за регистрацията на МПС е за собственика, според разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Наредбата, а в разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП е предвидена възможността служебно да бъде прекратена регистрацията на МПС на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Разпоредбата на чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, от своя страна, предвижда налагане на глоба в размер от 200 до 500 лева и лишаване от право на управление на МПС, за срок от 6 до 12 месеца, за водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, а съгласно § 6, т. 25, предл. първо от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство.

По делото е безспорно установено, че ответникът по касация е управлявал товарен автомобил „Пежо“ Боксер, поради което е имал качеството „водач“ на МПС. Автомобилът е бил управляван по път, отворен за обществено ползване, като това МПС, към датата 26.08.2021 г. е бил със служебно прекратена регистрация. Прекратяването на регистрацията на процесния автомобил е извършено по реда на цитираната по-горе норма на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, като съгласно същата, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. По преписката обаче липсват каквито и да е доказателства, касаторът да е знаел за така извършеното прекратяване на регистрацията. При това положение следва да се приеме, че собственика на лекия автомобил, изобщо не е бил наясно с обстоятелството, че служебно е била прекратена регистрацията на това МПС. Поради тази причина се изключва умисъла при извършване на деянието, но доколкото на административно санкциониране подлежат и непредпазливите деяния, следва да се прецени дали същото е извършено по непредпазливост или се касае за случайно такова.

За да е налице непредпазливост е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на дължимото поведение, т.е. на това поведение, което се изисква в подобни случаи. Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, касаторът е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, преди да започне да го управлява. Съдът намира обаче, че в конкретната ситуация той не е могъл да предвиди неправомерния резултат, а именно: управлението на служебно deregистрирано МПС.

След като на К. В. Г. на 26.08.2022г. не му е било известно, че товарният автомобил е deregистриран, той не е осъзнавал общественоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила и не е предвиждал или допускал настъпването на общественоопасни последици. Ето защо липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост.

Анализът на установената фактическа обстановка на основата на законовата регламентация касателно регистрацията на МПС, респ. прекратяването и

възстановяването ѝ, обуславя извода, че водачът на товарен автомобил „Пежо“ Боксер с рег. [рег.номер на МПС] , доколкото не е нито собственик, а няма данни да е бил предишният такъв, не е бил длъжен и не е могъл да знае факта, че управляваният от него автомобил е с прекратена регистрация, доколкото това е станало служебно чрез отбелязване в автоматизираната информационна система. В този смисъл, предвид изложеното и изхождайки от нормата на чл. 6 от ЗАНН, определяща за административно нарушение деяние, което нарушава установения ред на държавно управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, се обуславя извода, че Г. не е действал виновно, включително и при форма на вината - непредпазливост, каквито доводи се поддържат в касационната жалба. Съобразно гореизложеното, касационният съдебен състав намира, че обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон и при липса на заявените в касационната жалба основания за неговата отмяна, поради което е длъжимо оставянето му в сила.

При този изход на спора в полза на ответника по касация следва да бъдат възстановени направените от него разноски в процеса, които възлизат на стойност от 400 лева и представляват заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство, съгласно договор за правна защита и съдействие № 12 от 21.02.2023 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София - град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 274 от 18.01.2023 г. по НАХД № 188/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. В. Г., ЕГН [ЕГН] сумата от 400 /четиристотин/ лева представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.